

Magyarország meg fogja védeni magát

Az 1956. évi forradalom és szabadságharc tiszteletére Budakeszin rendezett ünnepi megemlékezésen dr. Győri Ottilia, a város polgármestere mellett Csenger-Zalán Zsolt, a Buda környéki régió országgyűlési képviselője mondott beszédet. Csenger-Zalán Zsolt a mai kor legnagyobb kihívásának a kontrollálatlan migrációs válságot nevezte. Szerinte Európának, Magyarországhoz hasonlóan cselekednie kell, hogy megvédhesse polgárait, szuverenitását, biztonságát, kultúráját, valamint hitét.

A magyar nemzet az ezer év alatt megtanulta, hogy a szabadságról, a hazáról nem elég csak beszélni. A szabadságért, a hazáért harcolni kell a háborúban, és tenni kell a békés hétköznapokon is. Mi, magyarok ezt megtanultuk, és emiatt vagyunk itt Európa szívében az ezeréves magyar államban. Nagyképűség nélkül tegyük hozzá azt is: ezért lehet itt a keresztény gyökerekkel rendelkező Európa.

Minden nemzetnek megvan a maga keresztje és felelőssége. Az, hogy kiből lesz hős és ki marad gyáva, az attól függ, hogy ki veszi a vállára a keresztet és ki nem. Az 56-os nemze-

dék nem kérdezett, a pusztá kezével is felvette a keresztet, amit a történelem akkor és ott neki szánt. De, ahogy ez lenni szokott a kereszttel, együtt jár a szenvedés is. Akik nem haltak meg a szovjet tankok ágyútüze és golyózápora közepette, azokat halálra ítélték, bebörtönözték, tonkretették vagy elűldözték. És bár elhunytak, mégis hősök lettek. Olyanok, akik példaként állnak a rá következő nemzedékek előtt.

A mai kornak is megvan a kihívása. Persze ezt még sokan nem veszik vagy nem akarják észrevenni. Úgy gondolják, hogyha homokba dugják a fejüket, attól majd megoldódnak a problémák. De ez nem így van: dönteniük kell.

Vagy felvesszük a keresztet, vagy nem cselekszünk, de akkor unokáink joggal mondják ránk, hogy gyávák voltunk.

A magyarok ösztönei mindig is jól működtek. Talán azért is, mert az elmúlt 500 évünk nem szólt másról, mint a szabadságért való küzdelmekről. Ezért küzdött Bethlen Gábor és Rákóczi. Ezért emelte a magasra a zászlót Kossuth és Széchenyi. És ezért mentek a „pesti srácok” pusztá kézzel az akkori világ legnagyobb hadserege ellen. Számunkra a szabadság nem magától értetődő, nem a szüleinktől kapott örökség. A szabadságért minden nemzedéknek újra és újra meg kellett küzdenie. Emberöltőre emberöltőre az országot meg kellett védeni. Európa szerencsésebb részén ezt gyakran nem értik. Nem értik, mert nekik több száz éve eleve adott a szabadság. Nem értik, mert emberöltők óta nem kellett küzdeniük érte. Eddig. Ez a szerencsés időszak most véget ért. Az európai nemzeteket, az európai létformát, a biztonságot, a kultúrát, a hitet ma olyan veszély fenyegeti, amely veszedelmesebb minden eddigi erőnél, amivel Európa valaha is találkozott. A világtörténelem eddigi legintenzívebb népvándorlása és Európa szervezett megszállása zajlik. Milliók menetelnek Európa felé, keletről és délről. Ma már azt is tudjuk, hogy valódi üldözöttek mellett, megélhetési bevándorlók, bűnözők, katonák, és akár terroristák is

vannak. Sokakat hajt az európai élet és a pénz. Másokat a hódítás, a gyűlölet és a pusztítani akarás. A történelem során idegenek soha ilyen könnyen nem jutottak be Európába. Európa mai vezetői arról is lemondtak, hogy megállítsák és megkérdezzék őket, arról hogy kik ők és honnan és miért jönnek. Mi, magyarok 1956-ról tudjuk: nemcsak az idegen megszállók és a gyilkosok okozhatják egy nemzet veszét, hanem a tehetetlenek és az alkalmatlanok is, aki saját gyengeségük miatt képesek voltak eladni a saját nemzetük szabadságát. Európa sajnos ma is tele van alkalmatlan vezetőkkel. Tehetlennel, akik gyengeségük miatt képesek saját

nemzetüket, és saját népüket is feláldozni. Feltétel nélküli néma szolidaritást, befogadást, békétűrést követelnek az emberektől, és megsértik a nemzetek szuverenitását, amikor felhatalmazás nélkül, önhatalmúlag milliányi idegent hívnak meg és osztogatnak szét országok között, nem gondolva arra, hogy az általuk emlegetett vasfüggöny anno rabságot, börtönzárát jelentett, a műszaki határzár pedig kerítést és védelmet. Európa vezetői elfelejtették megkérdezni az európai embereket arról, akarják-e, hogy Európa az országok lakossága, kultúrája, rendje hite mindörökké megváltozzon. Így volt ez 1956-ban Magyarországon is. Az elnyomók azt hitték, önhatalmúlag meg lehet tenni bármit az emberekkel és a nemzetekkel; akár azt is, hogy majd kivárájk csendben a saját végüket, feladják szabadságukat, önrendelkezésüket, kultúrájukat, határait, történelmüket

és végül, de nem utolsósorban hitüket. A baloldal akkor is és most is a külföldiek pártján áll a magyar emberekkel szemben. A magyarok válasza akkor és ma is az, ami 1956-ban: elég volt! Magyarország meg fogja védeni magát, a határait és a szabadságát. Magyarországon van, volt és lesz, mondta a legnagyobb magyar, gróf Széchenyi István. Európának is változtatni és cselekedni kell! Be kell zárni a kapukat, meg kell védeni a határait és a polgárait! Hiszen Európa csak ebben az esetben lesz.

„Ismét ősz van – éppen úgy, mint akkor. Éppen úgy korán érkezik meg az este, mint akkor. Ezekben a napokban éppen úgy felloboznak a gyertyák az ország minden pontján, mint akkor. Mi is összegyülekezünk itt, Budakeszin, hogy közösen emlékezzünk. Emlékezzünk a nemzet és Budakeszi történetének pillanatára: a szabadsággal való legnagyobb és legtisztább találkozásra. A találkozásra, ami legyőzte az egyik legembertelemből, rendszerszintű félelmet, ami ebben az országban valaha volt. Emlékezzünk a szabadság hőseire és halottaira, akik bátrak voltak élni és harcolni a szabadságért!”

1956 megmutatta, hogy a szabadság nem csak lehetőség, a döntés lehetősége. A szabadság azt jelenti, hogy elég bátrak vagyunk élni, s azt tenni, ami helyes. Van merszünk a helyes utat választani – akkor is, ha az a nehezebb, a veszélyesebb út – tudunk és akarunk dolgozni, merünk, tudunk és akarunk harcolni, ha kell, mert képesek vagyunk felelősséget vállalni. 1956 megmutatta, hogy a szabadság azt jelenti: számíthatunk egymásra.

Egy korabeli pesti vicc, a tréfán túl rengeteg bölcsességet hordoz magában. E szerint megkérdezik a bölcs rabbit, hogyan lehetne megszabadulni az oroszoktól. Ő ezt válaszolja: „Két módon is. Egyfelől természetes úton, másfelől csoda révén. A természetes út az lenne, ha Gábrriel arkangyal alászállna az égből, és lángpallossal kiűzi őket. A csoda az, ha maguktól mennek ki.”

Nos, 1956 októberének és novemberének lázas napjaiban mindenki számára természetes volt, hogy az igazság a totális diktatúra ellen lázadó magyarok oldalán áll. Olyannyira, hogy magától értetődő és természetes lett volna, ha az isteni igazságszolgáltatás ilyen módon teszi helyre a dolgokat. Am – amint a mondás tartja – az Isten a görbe vonalakkal is tud egyenesen írni, s amint az szokása, a csodát választotta: a szovjetek végül valóban elmentek. Maguktól mentek el. Azt, hogy ez mekkora csoda is volt valójában, csak az tudja, aki átélte 1956-ot és átélte 1991-et is.

A Gondviselés visszaadta szabadságunkat. Egy negyedszázada élünk a csoda utáni világban. Im már 25 estendeje nem csak szabadon választott országgyűlésünk van, de szabadon választott önkormányzatunk is. Magyarország és Budakeszi nagy utat járt be azóta.

A történelemből az itt és a most a miénk: a mi lehetőségünk, a mi feladatunk, a mi küldetésünk. A múltból kaptuk a világot, ami körülvesz bennünket, s amit alakítanunk kell. Céljainkat csak a jövőre emelt tekintettel szabad kijelölnünk. Mindannyiunk kemény munkájának köszönhetően közös országunk és a városunk is most újra előre megy. Évről évre javul a gazdasági helyzetünk, és erőfeszítéseink nyomán minden estendőben előrébb léphetünk.

Itt és most komoly feladataink vannak: egyebek mellett iskolát kell építenünk itt, Budakeszin – s ez ügyben rövidesen eldől, hogy nem csak jól, de sikeresen is végeztük-e a munkánkat. Köszönjük a képviselő úr eddigi segítségét ezen a területen is, s kérjük, a jövőben is támogassa erőfeszítéseinket!

Itt és most komoly, rendkívül komoly feladataink vannak: a mi nemzedékünkre vár, hogy helyes választ adjon mindazon kihívásokra, amelyek a migrációs válság formájában érkeznek hozzánk. A tét óriási: mindaz, amit megteszünk, vagy nem teszünk meg, túlmutat a mi nemzedékünk életén és az ország határain.

Isten segítsen Bennünket, hogy megtehessek azt, amit meg lehet és meg kell tennünk!”

dr. Győri Ottilia polgármester